

Even later kwam hij terug.
„'k Weet het; 't is aan de andere kant van de stad.”
Ze reden weer door straten.
Bert zuchtte. Wat was de stad groot!
Plotseling stonden ze weer stil.
Ze zagen een groot rood bord, waarop in witte letters „stop” stond.
Een agent stond ernaast.
Klap! „Stop” verdween en nu zagen ze een groen bord.
„Dat betekent, dat we door mogen rijden,” zei Derk.
Bert had het nog wel eens willen zien.
Maar ze gingen weer verder.
Eindelijk kwamen ze aan een smalle straat met winkels.
„Hier moet het zijn,” zei Derk.
„Ja, dat is zo,” zei Moeder.
Ze zochten het nummer op en..... daar stond Vader!
„Vader!” riepen Rientje en Bert tegelijk.
Derk stapte uit de auto, hielp toen Moeder; de kinderen sprongen er zelf uit.
Vader had de deur van het nieuwe huis opengemaakt.
Bert zag een donker gangetje en een steile trap.
Ze gingen naar boven.
Wat was alles raar!
Bert vond het nieuwe huis net een grote duiventil!
Maar Vader en Moeder lachten niet om hem, ze hadden het veel te druk.
Derk moest vanavond nog weer naar het dorp terug.

3. Alleen op stap.

Al twee weken woonden Bert en Rientje in de stad en ze gingen er nu op school ook.
De eerste week gingen ze nog niet.
Vader moest eerst een school opzoeken; en ze kwamen op een mooie grote school terecht.

Ze moesten een kwartier lopen, voordat ze er waren.
De eerste dagen bracht Moeder hen weg, daarna moesten ze samen.
Bert mocht niet alleen, hij moest met Rientje mee.
En ze moesten heel erg voorzichtig zijn. Iedere keer vermaande Moeder hen, dat ze op de auto's en fietsen moesten letten.
En ze zagen er zo netjes uit!
Bert had iedere dag zijn beste jas aan en lage bruine schoenen.
Rientje had haar Zondagse mantel aan en een muts op.
Rientje ging op het dorp wel met een blauw schort naar school, maar hier niet.
Bert vond de jongens op school niets aardig.
Ze plaagden hem en lachten hem uit, omdat hij de woorden zo gek uitsprak.
Hij „zong” de woorden, zeiden de jongens.
Bert begreep er niets van, daar hadden ze hem op 't dorp nooit om uitgelachen.
Bert vond het nog niets prettig in de stad.
Rientje wel.
Rientje had een paar vriendinnetjes.
Na een paar weken keek Rientje al niet meer naar Bert om; ze ging met haar vriendinnetjes naar huis.
Bert vond het best.
De eerste keer slenterde hij een eindje achter Rientje aan.
De tweede keer liep hij eens een straatje om.
Toen zag hij in de verte een groot plein met bloemen.
Dat zou hij onthouden, daar ging hij morgen eens kijken.
De volgende dag liep hij regelrecht uit school naar het plein.
't Mocht wel niet, want hij moest direct uit school naar huis komen.
Even aarzelde hij.
Maar als hij nu hard liep en terug holde, dan was hij toch nog op tijd thuis.
Hij deed het dan maar.
Het plein was groot en er kwamen allemaal mooie lanen op uit.

Bert stond midden op het plein.
Hé, wat was het hier mooi!
Wat stonden er veel bloemen!
Veel meer dan hij ooit in zijn tuintje had gehad.
Daar stond een prachtige grote gele dahlia.
't Leek wel de dahlia, die altijd bij zijn schuurtje had gestaan.
Wacht, hij ging eens dichtbij kijken.
Hij stapte over het lage hekje, stak het grasveld over en liep op
de dahlia toe.
Nu stond hij bij de grote gele dahlia.
Hij keek er naar op.
Hu, er kroop een oorwurm in.
Even schudden, dan viel hij er uit.
Bert schudde aan de steel, maar de oorwurm verdween helemaal
in de bloem.
Fijn was dat om weer zo dicht bij de bloemen te staan.
Hij ging een eindje verder kijken bij de lage plantjes.
Nou, daar zat ook veel onkruid tussen!
Bert hurkte neer en begon ijverig onkruid te wieden.
Hij dook helemaal tussen de planten weg.
Ineens hoorde hij een schel fluitje.
Hij keek op.
Daar zag hij een Meneer staan met een zwarte pet op en glim-
mende knopen op zijn jas.
Die Meneer floot nog eens.
Hij fluit zeker zijn hond, dacht Bert.
Maar Bert zag geen hond.
Nu begon die Meneer tegen hem te zwaaien.
Bert stond op; hij zou maar eens gaan zeggen, dat die hond er
niet was.
Langzaam stak hij het grasveld over.
„Kwajongen, die je daar bent! Kom hier! Moet je de bloemen
vernietigen!”
Ineens begreep Bert.